

[Anne Grete Holmsgård]

ge politiske diskussion om den økonomiske krise, hvis vi fik dem afskaffet, fordi det måske i det mindste fjernede ét vigtigt tågeslør.

Glistrup (FP):

Regeringens standpunkt og argumentation overraskede ikke. Den var ærlig talt så fuldstændig typisk for den siddende regering. Den smykker den offentlige diskussion dag ud og dag ind på fjernsynsskærm, i radio og i alle aviser med højstemte og smukke tirader om, at der er kommet en regering, der vil spare på de offentlige udgifter, der vil lade den private sektor få lov til at udfolde sig osv. Skønne fraser hører vi konstant, og hver eneste gang uden undtagelse, når der så kommer et forslag om at spare et eller andet, kommer den pågældende minister og vrider hænder og siger: nej, her skal skam ikke spares på de offentlige udgifter, for her skal vi skam virkelig til bare at bruge løs af skatteydernes penge og blive ved med at holde det her fungerende.

Økonomiministeren argumenterede på den måde, at han startede med at sige, at når der i forslaget står, at her er en opgave, der efterhånden løses ganske udmærket af den private sektor, så måtte han totalt afvise det, fordi de private lavede jo nok kun det arbejde, fordi de selv så deres interesse i det.

Sådan kan man selvfølgelig godt mistænkeliggøre alt, hvad der hedder privat næringsdrift i dette land, ved at sige: det er nogle, man ikke kan stole på, og de laver det nok bare, fordi de ser deres interesse i det, sådan som ministeren sagde det. Men de private interesse i at gøre det er at gøre et godt arbejde. Altså der må ikke være noget som helst forbundet med, at man f.eks. i Privatbanken, eller hvor man nu ellers har disse cheføkonomer – der skulle være liberale – kommer med nogle gevaldige forudsigelser og prognoser og økonomiske analyser, og det så hver evige eneste gang viste sig, at det passede ikke, det var bare deres private næringsting, de ville hyppe. Derfor er det faktisk således, at man i hvert tilfælde på dette område må sige, at selv om man har en grundfæstet mistillid til alt privat erhvervsliv, som det skinnede igennem økonomiministerens udtalelser, er det dog trods alt sådan, at det er i de private erhvervsdrivendes egen interesse, for der går ikke ret mange måne-

der, før man kan efterprøve, hvor troværdigt eller utroværdigt det pågældende analyseinstitut er. Derfor er det om ikke andet i de private egeninteresse at være saglige og korrekte, og når vi har et område, hvor den private sektor virkelig kommer med materiale, uafhængigt materiale, som er helt fyldestgørende som grundlag for den offentlige debat, hvorfor i alverden skal vi så absolut opretholde et offentligt organ?

Men det var altså ministerens opfattelse, at man skulle være et offentligt organ for at være et uafhængigt økonomisk analyseinstitut – for at bruge ministerens ord. Derfor skulle man bevare det, der i hvert tilfælde under nutidens forhold på området er så ganske og aldeles overflødig og bare forøger flommen af ulæst papir, for der er måske nok nogle, der læser vismandsrapporterne, men så når de ikke at læse Handelsbankens rapport og så meget andet. Der er simpelt hen meget, meget få mennesker her i dette land, der får læst alle de økonomiske rapporter, der kommer.

Så siger ministeren: ja men ikke bare er disse økonomiske vismænd kommet med deres halvårige konjunkturoversigter, de har skam også – for offentlige midler – udsendt en bunke rapporter om EF, om landbrugsøkonomi osv. Ja, vel skriver økonomiske professorer økonomiske afhandlinger om centrale økonomiske emner, men heller ikke på det område synes jeg vi kan sige, at vi mangler afhandlinger. Der er også andre end vismændene, der f.eks. har skrevet om EF, om landbrugsøkonomi o.lign., og der havde absolut ikke manglet noget i den danske samfundsdebat eller den danske folketingsdiskussion, hvis man ikke havde haft også vismændenes rapporter om det.

Det er kort sagt en overflødig offentlig udgift, og med den stilling, som økonomien i den offentlige sektor har i Danmark, kan jeg ikke forstå, at den, der sidder og får sin gode løn for at være økonomiminister, ikke kan se, at det gælder om at spare statsudgifter, der ikke er absolut påkrævede og absolut strengt nødvendige, at man, selv om man så var venlig mod ministeren og hans følgesvende blandt ordførerne, ikke i hvert tilfælde kunne indse, at dette er ikke nogen strengt nødvendig offentlig udgift under de nuværende omstændigheder, så selv om man kunne se noget positivt ved det, vismændene går